

[Marianne Jøved]

50.000 kr. og en sænkning på 31 pct. for indkomster på 300.000 kr. Det samme – altså en sænkning af marginalsatserne – er sket i andre lande i Europa, og det er nu engang sådan, at Danmark i fremtiden med den stigende internationalisering, vi er en del af, skal klare sig i konkurrence med andre lande; vi skal bl.a. konkurrere på skattestruktur, på omkostningsudvikling, på et smidigt og dygtigt arbejdsmarked, på uddannelsesniveau og den slags ting, og det er der faktisk enighed om.

Der er også enighed om, at arbejdsløsheden og underskuddet på betalingsbalancen skal bekæmpes effektivt, samtidig med at vi fastholder velfærdssamfundets kvaliteter. Der er ligeledes enighed om de principielle midler: en stram indkomstpolitik, der holder lønudviklingen 1,5 pct. under udlandets, en stram offentlig udgiftspolitik, en forøgelse af opsparingen, en skattereform, der tilpasser det danske skattesystem til den igangværende internationalisering, en massiv uddannelsesindsats, ikke mindst på arbejdsmarkedet, og en reform af dagpengesystemet. Alt sammen for at kunne forbedre konkurrenceevnen og styrke eksporterhvervenes muligheder.

Regeringen er kommet Socialdemokratiet i møde. Det gælder f.eks. med hensyn til kravet om udgiftsstramninger. Her har regeringen faktisk slækket betragteligt på sine oprindelige krav. Det gælder endvidere skattestrukturen, og det gælder indførelse af procentvis sikringsbidrag, der faktisk minder om Socialdemokratiets forslag om bruttoskat. Det gælder endelig 3 pct.s fradraget for lønmodtagere, der nu er hævet til 5 pct., og det gælder det faktum, at regeringen har frafaldet sit krav om at fjerne fradrag for faglige kontingenter og om at fjerne kørselsfradrag. Fordelingsprofilen er retfærdig, og lavindkomstfamilierne med børn får størst fordel af ændringerne.

Det er heller ikke så meget det, der har været diskussion om i den sidste tid. Det har der derimod været om arbejdsmarkedspensionen og en dagpengereform.

Det Radikale Venstre finder det nødvendigt at gennemføre en dagpengereform – sammenhængen mellem lønomkostninger og arbejdsløshed skal gøres synlig.

Ifølge Information »Fri ord« den 21. oktober 1989 afleverede Socialdemokratiet på Marienborg-mødet den 23. september 1989 et papir, hvori der bl.a. står:

»Det kan være en psykologisk-pædagogisk fordel at opdele bruttoafgiften i et antal formålsbestemte »cigarkasser«, hvoraf én kan være afløsningen af den nuværende statsfinansiering af arbejdsløshedsforsikring og arbejdsmarkedspolitik.«

Det er faktisk principielt det, regeringen foreslår, og ideen er hentet fra ingen anden end socialdemokraten og formanden for Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Christen Sørensen, der som sin sidste gerning som overvismand beskrev denne model i Det Økonomiske Råds junirapport 1988. Jeg skal gerne indrømme, at Det Radikale Venstre blev meget fascineret af det, Christen Sørensen skrev.

Dernæst har der været megen vrede over, at forhandlingerne om dagpengereformen ikke blev overladt til trepartsforhandlingerne, og at statsfinansieringen af dagpenge skulle ophøre over nogle år. Men i et ledsagepapir til den økonomiske reform den 13. oktober 1989 gjorde statsministeren klart rede for, at:

»Hvordan principperne skal udformes, så de fungerer på arbejdsmarkedet, skal undersøges og forhandles med parterne på arbejdsmarkedet. I disse forhandlinger må det vise sig, hvordan medlemskontingent, grundydelse og tillægssikring kan udformes på den bedst mulige måde. Hvis det politisk kan aftales, at det fælles sikringsbidrag for alle udgør 3 pct. af lønnen, kan der i trepartsforhandlingerne findes en kombination af grundydelse og tillægssydelse, som giver samme dækning som i dag, og der kan findes en kombination af medlemskontingent og tillægspremie, som ikke bliver højere end det nuværende medlemskontingent.«

I samme papir står der:

»Regeringens principielle udgangspunkt er, at arbejdsmarkedets parter skal overtage det økonomiske ansvar for finansiering af udgifter til dagpenge.«

Ordet »principielle« betyder, at det er udgangspunkt for forhandlingerne.

Regeringens forslag er blevet betegnet som usolidarisk, men det er det ikke, og det skal ikke være det. Er det usolidarisk, at de højestlønnede og de med lav ledighedsrisiko kommer til at betale mere, end de gør i dag, samtidig med at arbejdsmarkedets parter, lønmodtagere såvel som arbejdsgivere, gradvis får et incitament til også at tage hensyn til beskæftigelsen, når de forhandler løn, fordi omkostningerne til ar-